

CELE TREI ADDA

Furtuna dintre minte, trup și suflet

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

INTRODUCERE

Această carte este pentru tine, Alexandru, lumina mea infinită și toată bucuria vieții mele. Mami face tot ce poate ca să fie lângă tine, să te crească frumos, să te îndrume. Cartea te poate inspira sau te poate ajuta să nu repeți greșelile mele. Îți mulțumesc, tu ești inspirația și motorul meu. Când am simțit că nu mai pot și am vrut să renunț, te-am privit dormind lângă mine și am știut că trebuie să fac tot ce îmi stă în putință să rămân. Să scap de încruntare, să nu uit să mă joc și să râd, să iubesc din tot sufletul și să trăiesc cu adevărat. Ție îți datorez faptul că acum scriu această introducere, iar conținutul e gata pentru că tu mi-ai dat putere.

*Tu ești raza mea de soare,
Când cerul s-a înnorat și lumea a plecat,
Ai apărut
Să mă ții în brațe tare.
Să știi că te-am iubit de la început,
Minunea mea!*

Acest refren a fost scris când erai la mine în burtică, de mărimea unei măslinuțe. Iar acum, când mă iei în brațe și îmi spui: „Mami, te iubesc!”, inima îmi

explodează de atâta iubire. Tu ești tot! Pentru tine, orice, oricând, oricât, oriunde. Mami va fi mereu acolo!

Pentru Cătălin, sufletul meu pereche – ce călătorie nebună am avut până acum! Am trăit cât alții în zece vieți. Îți mulțumesc pentru brațele tale calde în care mă simt protejată, iubită și în siguranță. Știu că lângă tine nu mi se poate întâmpla nimic. Nu e nevoie să faci ceva special, e nevoie doar să fii, să îți aud vocea și să te văd. Încă am fluturi în stomac când te aud și îți văd chipul. Te iubesc nebunește, în stilul meu caracteristic, și Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu m-a lăsat mult să te caut. Doar 21 de ani și jumătate am trăit fără tine. Suntem de aproape 9 ani împreună și mai avem vreo 60 de ani în față, apoi ne recăsătorim în următoarea viață, unde sper că te voi căuta și mai puțin!

Pentru părinții mei, Gianina și Nicu – îmi este dor de voi în fiecare zi. Atât de dor, încât îmi vine să fac cursuri de pilotaj sau să scandez în Piața Victoriei, ca să cer autostradă până la Târgu Mureș, doar ca să vă văd mai des. Vă mulțumesc că ați încercat din răspuțeri să fiți cei mai buni părinți, că m-ați iubit, m-ați ocrotit și că mă ajutați, încă, ori de câte ori când am nevoie. Acum că sunt părinte, îmi pot da seama ce simțeați când îmi făceați cu mâna în autogară. Nu vreau să știu ce era în sufletul vostru. Dar m-ați lăsat să plec, pentru că mi-ați respectat dorința și ați crezut în visul meu, deși vă era teamă. Vă iubesc, vă respect și vă prețuiesc! Și sper că v-am făcut mândri și că toată suferința și sacrificiul au meritat.

Pentru cei care luptă cu boala sau pentru cei care nu știu încă diagnosticul corect – sper ca această carte să vă fie mângâiere. Vreau să știți că nu sunteți singuri și că întotdeauna, la capătul tunelului, oricât de lung ar fi, este multă lumină. Protejați-vă inimile, chiar dacă trupul doare. Păstrați-vă bucuria, speranța și bunătatea.

Iubiți-vă și iubiți! E frumoasă viața. Să nu uitați asta niciodată!

Vă mulțumesc tuturor că sunteți aici și că ați deschis această carte. Vă cânt cu inima de ceva ani, iar acum m-am decis să vă spun povestea mea, fără filtre și fără perdea. Veți afla cine sunt Ada, Alexandra și Adda. Nici eu nu știu multe despre ele, ci doar că trăim împreună și că în ultima perioadă nu ne-am prea înțeles. Deci le vom descoperi deodată.

Urmează o călătorie destul de lungă, cu bucurii, râs, furie, lacrimi, dor și, de fapt... viață. O viață care mă surprinde în fiecare zi și pe care azi am impresia că am înțeles-o, dar, cu siguranță, mâine îmi va face o altă surpriză.

Un diagnostic mi-a schimbat lumea și universul în care trăiam. De fapt, nu le-a schimbat, ci mi le-a arătat fix așa cum erau. Se clătinau de mult, iar eu încercam din răputeri, fără să îmi dau seama, să mai dau cu puțină tencuială, să plantez niște copaci. Nu băgam deloc în seamă razele de soare, în schimb, mă certam cu norii, singurii pe care îi observam.

A fost nevoie să cad, ca să conștientizez cât de sus mă situam, deși nu eram mulțumită niciodată.

A fost nevoie să doară rău, ca să nu mai am de ales decât să mă mângâi.

A fost nevoie de un coșmar, ca să mă pot trezi.

PARTEA ÎNTÂI

ÎN ÎNTUNERIC. VIAȚA CA UN JOC DE PUZZLE

Mai 2021

E ora 22.42 și o cunoștință de-ale mele îmi spune pe WhatsApp că ar trebui să scriu o carte. Mama îmi trimite poze amuzante cu animalele. Eu încerc să îl adorm pe Alex, iar Cătă îmi prăjește niște cartofi, căci, dacă mai mănânc orez, jur că vomit. Îmi dau seama că oamenii din jurul meu mă iubesc. Ce ciudat, acum jumătate de oră vedeam totul în negru, mă simțeam cel mai bătut de soartă om. A venit ultima analiză pe care o așteptam și rezultatul e prost. Am 100 de diagnostice puse, dintre care o parte de către doctori, iar celelalte, de către mine. Trei dintre ele sunt la fel de evidente precum găinațul de porumbel de pe parbrizul meu în dimineața asta. Oricât de zen aș fi fost, nu aveam cum să-l văd altfel.

Mă gândesc că trebuie să merg la imunolog, miercuri, la 18.45. Apoi la un genetician în Cluj, după care la Viena și, în final, în Germania. Am impresia că în ultimele 7 luni am făcut 10 ani de medicină. Știu tot ce se poate și

în materie de medicină, serios. Pentru programări, puteți suna la 0751xxxxxx! ☺

Parcă aş bea o bere. Şi aş mânca ciocolată. Sau mai bine aş bea nişte vodcă. Stai așa, că nu e bună combinația. Mai bine beau o bere, e suficient. Numai că nu pot. Îmi imaginez doar că trăiesc normal. Şi că nu mi-e teamă că mă voi sufoca în somn. Cred că o să fie bine sau că deja e bine. Așa se zice, să gândești pozitiv. Dar uneori îți vine să urli și să îi spui niște vorbe dulci lui Osho, cu toată filozofia lui de viață.

Ce urăsc cel mai mult este să dau tot felul de explicații atunci când ies în lume. Nu mai pot și nu mai vreau să răspund rațional curiozității celorlalți, așa că nascocesc cele mai trăsnete răspunsuri. Da, am erupții pentru că e joi. Nu mănânc roșie pentru că nu a plouat de două zile. Nu beau alcool pentru că merg cu rolele. Toată lumea vrea să știe, să înțeleagă. Ce să înțeleagă?! Nici măcar eu nu înțeleg!

Când ți se schimbă viața, ești tu și restul lumii. Un extraterestru printre pământeni care simte că nu se poate integra, că nu poate trăi nicicum normal. „Nu pot”! Eu, fata aceea cu „îți arăt că pot”, am ajuns să cânt cea mai tristă baladă numită „Nu pot”.

Ce mi s-a întâmplat? M-am pierdut sau abia acum încep să mă găsesc, după ce am fost rătăcită o viață întregă?! De ce? Când? Cum?

Toate bolile fizice sunt strigătele disperate ale sufletului meu care nu mai știe să plângă frumos. Acum plânge de mama focului, cu mucii și bale, distrugând fiecare celulă din corpul meu. Mă pedepsește oare pentru că n-am știut să-l țin în căldură și lumină? Da, l-am părăsit în întuneric crezând că mă va ierta necondiționat.

Și mă învinovățesc. Nu e bine, știu, dar cred că eu sunt singura responsabilă, eu am dus la degradarea

proprie pentru că nu am știut... Nu am știut ce înseamnă și ce înseamnă eu. Nu am știut în cine am supraviețuit 29 de ani, și nici nu prea m-a interesat. Am crezut că învelișul e de fier, obligat să reziste. Visul a fost mereu mai presus. Am alergat, simțindu-mă mizerabil în fiecare zi, spre necunoscut. Am sperat că voi fi salvată cândva de reușită și de succes. Pentru că am fost mereu fata fără șanse în ochii lor și am vrut să le demonstrez contrariul.

Viața mea a fost o desfășurare de forțe continuă: să-mi fac părinții mândri, să arăt, să demonstrez, să reușesc. Am reușit de mult, dar eu nu am fost niciodată mândră, niciodată mulțumită, niciodată nu mi-a ajuns și nu m-am bucurat cu adevărat. Am continuat să alerg spre un alt necunoscut, așteptând să fiu salvată.

E haos în jurul meu. Nu știu când s-a făcut 11.37. Mâncarea e pe foc – veșnicul orez cu morcov și dovlecel. În curte, urlă copiii și latră câini. Iar sunt în întârziere, și nici nu am apucat să înghit ceva. Pe piele mi-au apărut câteva pete, probabil de la agitație. În 22 de minute trebuie să fiu gata – măcar să am timp să îmi dau cu peria prin păr. Sper să nu stau prea mult la duș; uneori, las apa să curgă pe mine minute în șir, căci mă relaxează, mă spală cu totul, mă curăță. Mă simt permanent murdară. Am fost la un dermatolog, care m-a trimis la psiholog, pentru că atât de des îmi fac duș, încât am zone mari de piele foarte uscată. Și totuși, nu mă pot abține, vreau să mă spăl, să fiu curată. Nu mai am voie să folosesc produse cu chimicale, parabeni și metale grele. M-am ales și cu niște ganglioni umflați, și cu un nivel ridicat de metale grele în corp. Ceea ce înseamnă fără parfum pe piele și machiaj cât mai rar. Atâtea interdicții am, încât nu mai știu ce am voie să fac.

Gata, îmi sting țigara și merg să văd dacă e gata orezul – nu, nu e gata, am pus prea multă apă. În 15 minute trebuie să îmi fac duș, să mă îmbrac, să pun orezul în caserolă, să mă încălz și să plec. Îmi fac o recapitulare

în minte: antialergic, injecție cu adrenalină, măști, dezinfectant, caju, un măr și altele. Toate sunt pregătite, numai eu nu. Hm, orezul n-a ieșit cum trebuie, așa că iar o să mănânc ceva greșos. Soacra mea strigă la copii, care plâng și țipă; săraca, nici ea nu mai poate. Haos în curte, haos în casă. OK, trag cu putere aer în piept. Merg la studio, chipurile să fac artă, apoi la psiholog. Și trebuie să mă întorc repede acasă, să-i dau lui Alex tratamentul pentru răceală.

E ora 12.10. Bobby întârzie. Încă 10 minute de urlete în curte, exact ce îmi doresc. Am luat o bomboană cu Cannabidiol și parcă m-am mai liniștit. Micul-dejun a fost o cafea. Am reușit doar să-mi pregătesc prânzul și să-l așez într-o caserolă, peste care se află 6 cutii de pastile și suplimente pe care trebuie să le înghit înainte de masă. Corpul meu are nevoie de ajutor ca să digere orezul fiert, nici măcar asta nu mai poate face de unul singur.

O parte din mine crede că mă pot vindeca singură. O alta îmi spune să mai cer păreri, să-i mai las să mă înțepe, că poate găsim un tratament. Și o alta s-a resemnat. Oare care parte are dreptate? Am trei personalități diferite, trei nume: Ada, Alexandra și Adda. Scriind acum toate cele trei nume, îmi dau seama că cel mai mult o iubesc pe Ada. Și sper că în această carte voi afla ceea ce vrea și cine este cu adevărat. Pentru că ea este nucleul, ea dirijează, ea îmi transmite mesaje indescifrabile încă, ea merită auzită și ascultată. Adda e visul, Ada e realitatea, iar Alexandra... nu știu, jur că n-o cunosc, dar cred că e cea mai cerebrală dintre toate.

Uneori, închid ochii și îmi imaginez că ne-am invitat pe toate trei la masă. Ne-am pus ceva de băut ca să scăpăm de inhibiții și formalități.

Ca Ada, sunt tăcută și timidă. Îmi dau părul ciufulit după urechi. Am o bluză neagră și o fustă neagră cu dungi albe. M-am machiat în grabă, foarte prost. Arăt la fel ca

atunci când am cântat prima piesă la radio, adică tare aiurea.

Ca Alexandra, sunt o brunetă înțepată. Nu am răbdare deloc. Mă întreb care e scopul acestei întâlniri. „Nu sunt naivă.” Știu deja că trebuie să rezolv o problemă.

Ca Adda, nu înțeleg ce personaj ar trebui să joc azi.

E un tablou pe care mi l-am zugrăvit în minte cu cele trei „eu”. Mereu am spus că sunt tripolară. Dar uitate-mă cum trăiesc cu noi trei, în fiecare zi luptându-ne. Adda s-a resemnat. Alexandra vrea să se înțepe și să caute tratamente noi. Iar Ada crede că se poate vindeca singură. Cine are oare dreptate? Mereu am spus că urăsc speranța, că nu mă lasă să renunț. Și totuși, de ce o iubesc cel mai mult pe Ada?

Ne-am născut pe 03.03, la ora 03.00, și am avut 3,300 kg. Locuim la numărul 3, adică în a treia casă de pe stradă. E ora 03.33 acum când scriem. Și nu știm dacă înseamnă ceva toată această potrivă de cifre. Oare universul încearcă să ne trimită un mesaj? Oare am înnebunit? Oare nu ne pasă? Care din cele trei a întregat ce anume?

Am trimis toate pozele cu trupul meu plin de pete, dungi și durere, prietenei mele, care are un amic doctor la Viena. A trebuit să scriu din nou și să povestesc cum a început totul, ce s-a întâmplat și cum am ajuns aici. Am rețrăit toată frica, necunoscutul și furia că încă nu am un diagnostic concret. Zeci de foi cu analize, zeci de rânduri în care am explicat că era să mor sufocată pur și simplu de aer. Nu am nicio alergie, dar sufăr zilnic de reacții alergice. Toată viața am vrut să dețin controlul, iar acum nu pot să-mi controlez gâtul să nu se umfle, pielea să nu erupă, inima să nu facă tahicardie. Nu pot să știu sigur dacă mă voi trezi dimineața. Nu pot să-mi controlez oasele să nu mai doară, mușchii să nu fie încordați. Pot doar să cânt și să iubesc. Și am început să iubesc mult, de parcă aș fi trăit

o viață întregă doar cu un sfert de inimă. Acum trăiesc cu două, iubesc din două inimi, poate chiar 100. Iubesc aerul, soarele, vântul, lumina, iubesc pereții casei.

Am fost oarbă atâta timp, am supraviețuit netrăind. Tot ce am făcut a fost cu gândul la viitor, pe care am crezut că pot să-l controlez. M-am zbatut și-am răzbit în toată mizeria industriei muzicale din România, în mocirla plină de șerpi veninoși, de demoni deghizați în sfinți, de femei ușoare și răutate, de analfabeți, afoni, hoți și parveniți, de desperați să fie totul al lor, de gunoi pe care poți să-l dai cu tone de parfum, că tot duhnește. Poate de-asta mă simt murdară și uit să ies de la duș. Am vrut să rămân curată, dar m-am atins de ei, deși am încercat să-i ocolesc. Am mers pe drumul meu, fără să mă uit în stânga și-n dreapta, și tot i-am deranjat, m-au lovit, m-au scos din joc, parțial, o vreme. Ce mi-a dat Dumnezeu, nu pot ei să fure, ci doar să anuleze parțial, un timp, ceva ce oricum renaște din cenușă, ceva ce nu moare când vor ei, adică emoțiile mele. O, da, aici e bătălia, când noi trei ne ridicăm una pe cealaltă. Când nu mai putem, dar mai putem puțin. Și de ce? E oare visul mai presus decât viața, decât bucuria, decât realul, palpabilul, decât îmbrățișarea lui Cătălin, decât „mami, te iubesc” al lui Alexandru, decât părinții mei, decât liniștea? E visul cumva crucea pe care vreau să o car în spate cu atâta îndârjire? E visul oare diagnosticul pe care niciun medic nu l-a găsit?

August, 2011 – ziua în care am plecat

Am urcat la Platoul Cornești în Târgu Mureș, un cartier situat pe cel mai înalt deal din oraș. De acolo, se văd toate luminile. Am vrut să văd orașul, pentru ultima oară, și să-mi iau rămas-bun. Îmi bătea inima tare în piept și am vărsat câteva lacrimi, chiar dacă pe ascuns. Nu voiam ca prietenii mei să vadă că sunt fragilă. În ochii lor,

era imaginea fetei care urma să vină la București și să scrie istorie. Puterea, voința și dorința în persoană. Nu îmi era frică de nimic, și totuși, îmi era frică de tot. Urma să plec de lângă părinții mei, de lângă familie, de lângă prieteni, de lângă copilărie și adolescență, de lângă toate amintirile frumoase și dureroase. Aveam 19 ani și apucasem să iubesc pentru prima dată. Apucasem să și sufăr, atât de mult, încât nu mai vedeam iubirea ca pe o prioritate. Tot ce conta era muzica. Și, oricât de nepregătită aș fi fost, eram gata să îmi iau soarta în mâini.

Nu m-am simțit niciodată acolo acasă, nu aparțineam locului, oamenilor. Dar rădăcinile mele erau acolo. În fiecare noapte deschideam geamul camerei mele și priveam stelele, în timp ce fumam o țigară. Mă rugam să nu intre tata, să vadă că fumez, dar mă rugam și stelelor să îmi dea o mână de ajutor și curaj. Nu am avut niciodată un plan B. Singurul plan A a fost să transmit un mesaj prin muzică. Mi-am dorit să fiu o voce pe care oamenii să nu o uite, o voce care să mângâie, să ajute, să însemne mult.

Am plecat cu părinții mei. În mașină, pluteau în aer liniște și o atmosferă încordată. Tata era serios, mama, stresată, iar eu, atât de speriată. Niciunul dintre noi nu a îndrăznit să dea glas gândurilor. Mai făceam câte o glumă din când în când, dar vocile ne tremurau. Nu aveam curaj să ne privim în ochi și să plângem. Tot ce puteam face în acel moment era să plângem și să ne dăm putere unul altuia, numai că nu am făcut-o. Oare din orgoliu, din lașitate, de frică? Chiar nu știu. Urma să mă mut într-un fost spital de psihiatrie transformat în bloc, construit în anii 1930 și situat lângă Parcul Izvor. Plăteam 200 de euro pentru o cameră și o bucătărie, care împreună aveau 10 metri pătrați, și o baie care era vizavi. Era doar a mea, dar de fiecare dată când făceam duș, trebuia să ies în prosop pe casa scării. Am adus toată „zestrea” de la Târgu Mureș: tablouri, poze, sute de foi cu versuri, oale,

căni, pahare și multă frică și dorință. Când au plecat ai mei, le zâbeam de pe trotuar în timp ce le făceam cu mâna. Tata nu a putut să mă privească în ochi, mama plângea, iar eu zâbeam. Când mașina a dispărut în zare, am fugit în casă, am încuiat ușa și am început să plâng în hohote. Singură, fără să mă vadă ei. Trebuiau să știe că sunt puternică, stăpână pe mine, că știu ce am de făcut, numai că nu știam nimic. Plângeam ca un copil. După cum aveam să aflu de la mama, mulți ani mai târziu, la fel a plâns și tata, atunci când mașina s-a depărtat suficient cât să nu-l mai vad.

Iunie 2021

Sunt atât de supărată că mi s-a schimbat complet viața. Uneori, mă bucur că din anumite puncte de vedere s-a făcut lumină, dar fără doar și poate întunericul mă împresoară.

Diagnosticul primit – răspuns autoimun al corpului – reflectă un cumul de conflicte interne. Intestin permeabil. Dermografism (urticarie demografică). Genetic, predispoziție la activitatea DAO redusă. Intoleranță la histamină. Genetic, predispoziție de sclerodermie, care chipurile explică durerile de oase, inflamațiile musculare, amortirea membrelor și petele roșii de pe față. Intoleranță la gluten. Rezistență la insulină. Intoleranță la lactoză. Mai pe înțelesul tuturor, sunt victima unui lanț de afecțiuni, a unui domino ale cărui piese cad rând pe rând.

Nu știu ce au mâncat părinții mei când m-au conceput. Poate alimente expirate.

Nu știu dacă știu să trăiesc așa. De putut pot, căci ai mei, chiar dacă n-au mâncat ce trebuie, m-au făcut puternică.

Îmi vine să urlu, să înjur, să sparg, să plâng până îmi seacă lacrimile. Să-mi plâng toată durerea, toată frica,

toți nervii, toate regretele, toate compromisurile, toate netrăirile. Tot ce am amânat pe mai târziu e imposibil de simțit, de atins.

Am plâns, mi-am șters lacrimile și am început să scriu din nou – pentru tine, cel sau cea care citești povestea mea. Și vreau să îți spun să trăiești, să te bucuri, să zâmbești, să te iubești. Nu uita că, la finalul zilei, tu îți spui noapte bună. Nimeni nu îți poartă sufletul, iar pe drumul tău ești doar tu cu tine. Îmbrățișează-te!

Septembrie 2011

M-am trezit dimineată cu un miros înțepător de gaz în nări. M-am ridicat din pat și am făcut aproximativ un pas și jumătate până la aragazul din bucătărie. Era un aragaz de pe vremea bunicii lui Mihai Viteazul, pe care l-am spălat eu în 2011 și cei din Țara Românească atunci când l-au făcut. În cei 500 de ani dintre cele două spălări, a urlat că vrea duș, dar nu l-a auzit nimeni. ☺ Îl spălasem prea cu patos, încercând să înlătur tifosul și malaria din el, și cred că i-am dislocat spinarea, așa că scuipa gaz pe la un rulment rupt. Descurcăreață – doar eram fata lui Nicușor de la Târgu Mureș –, mi-am luat buretele de vase, l-am înmuiat în apă și detergent și l-am pus pe țeavă – făcea bulbuci! Era chestie serioasă, căci garsoniera în care locuiam era un pic mai mare decât aragazul. Am deschis toate geamurile și am sunat-o pe proprietară. După aproximativ o jumătate de oră, a venit doamna Mihaela – o blondă scundă, tunsă scurt, cu aere de mare regină, de o prostie inimaginabilă și de o lipsă de bun-simț inegalabilă. Machiată cu creion verde pe la ochi și contur roșu pe buze. Inele multe, de aur, pe degete. Era un pic mai frumoasă decât noaptea, când ploua torențial. M-a asigurat imediat că doar mi se pare că e o scurgere de gaz, în timp ce flutura bricheta aprinsă în jurul țevii:

„Uite! Nu se întâmplă nimic.” Apoi a plecat, lăsându-mă acolo „în cea mai mare siguranță”, „ferită” de orice explozie sau intoxicație cu gaz. Am găsit până la urmă un nea’ Dorel, care m-a salvat schimbând rulmentul ruginit și vai de steaua lui.

Îmi era atât de dor de casă, dar, evident, nu aș fi recunoscut asta niciodată. Aveam, totuși, orgoliul destul de mare. Cred că am lăsat-o pe Alexandra să preia controlul. Stăteam în casă și nu făceam nimic. Mergeam la magazin la Kogălniceanu și din când în când la Carrefour la Unirii să îmi cumpăr de mâncare. Mă mutasem atât de repede în București pentru că urma să lansez o piesă despre care veți afla mai târziu, pe măsură ce citiți. Așteptam mereu să sune telefonul; mă puneam seara să dorm cu telefonul lângă cap, să nu cumva să ratez ceva. Aveam un telefon Samsung lipit cu scotch, pentru că spatele era crăpat, dar asta nu era o problemă pentru mine. În schimb, eram foarte mândră de laptopul meu, pe care l-am cumpărat din banii primiți de la rude când am terminat liceul. Primisem și de la tata un stick de internet, care mergea doar dacă îl rugai frumos. Cu toate neajunsurile, eram mulțumită. Parcă un vâl îmi acoperise ochii și sufletul. Nu îmi dădeam seama de realitate, de cât de singură eram, într-un semibloc care putea să cadă oricând dacă bătea vântul mai tare. Și așa a trecut încă o lună...

Începutul lui octombrie 2011

O lumină roșie licărea pe cadranul centralei termice – eroare 04 sau 07, cine naiba mai știe?! Nici gând de apă caldă. Noroc că în București e destul de blând începutul toamnei. Miros de gaz în casă – panică! Geamurile erau larg deschise, în timp ce vorbeam la telefon cu proprietara, care țipa și îmi adresa tot felul de injurii pentru

că „îi stricasem” centrala. Mi-a spus clar să mă descurc pentru că nu o interesează, eventual chiar să-i cumpăr una nouă, pentru că eram o „țărăncă venită la oraș, ce nu a mai văzut o centrală în viața ei”. Am început din nou să caut o firmă care să rezolve problema. Oamenii nu erau foarte amabili, sau cel puțin așa mi se păreau. Erau foarte grăbiți, fără răbdare, mă repezeau și îmi vorbeau foarte rece. Aveam 19 ani, locuiam într-un fost spital de psihiatrie transformat în bloc, într-o garsonieră în care orice pechinez ar fi făcut criză de claustrofobie, și aveam o baie vizavi de ușa de la intrare, în care ajungeam doar dacă ieșeam pe casa scării. Pentru toate astea, ai mei plăteau 200 de euro pe lună, de la 365 de km distanță. Am găsit pe cineva care să repare centrala, însă putea veni doar a doua zi, iar eu trebuia să dorm undeva în siguranță. Cum la telefon mi s-a spus că e musai să părăsesc locuința, am început să mă gândesc la toate variantele pe care le aveam la dispoziție; din păcate, era una singură: să dorm în baie. Dacă exploda garsoniera, acolo mai aveam o șansă. Așa că mi-am luat pernele, păturile, telefonul, laptopul și stickul de internet și m-am cantonat în baie. Am încuiat ușa cu cheia, mi-am pregătit cada rece și am încercat să o fac cât mai confortabilă. În bezna rece din încăperea de 0,0000001 metri pătrați, intra puțină lumină prin geamul spart, de la stâlpii de afară. Mă uitam în tavan și simțeam cel mai sfâșietor dor de casă. O frică uriașă îmi provoca furnicături în tot corpul. Atâtea întrebări fără răspunsuri, atâtea voci în capul meu. Nesiguranță, tristețe și frig. Mi-am amintit de familie, de prieteni și de tot ce am lăsat în urmă. Apoi, mi-am amintit de visul meu, de singurul meu vis, până ce am început să simt doar lacrimi calde care îmi curgeau pe față, iar speranța și-a făcut loc în sufletul meu precum lumina de la stâlpi prin crăpăturile geamului. Și am adormit...